

Перелік посилань:

1. Андросова О. Ф. *Трансфер технологій як інструмент реалізації інноваційної діяльності: [монографія]* / О. Ф. Андросова, А. В. Череп. – К.: Кондор, 2007. – 356 с.
2. *Наукова та інноваційна діяльність: стат. зб.* – К.: Державна служба статистики України, 2016. – 257 с.
3. *Наукова та інноваційна діяльність: стат. зб.* – К.: Державна служба статистики України, 2017. – 141 с.

ПЕРСПЕКТИВИ ІНВЕСТУВАННЯ В ЗЕЛЕНУ ЕНЕРГЕТИКУ УКРАЇНИ

Б.О. Марисюк, здобувач вищої освіти

*Науковий керівник: О.В. Кривда, канд. екон. наук, доцент
Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»*

В умовах скорочення запасів традиційних палив та стабільного зростання їх вартості, необхідно шукати нові шляхи для забезпечення державної енергонезалежності.

З останніми роками в Україні все активніше починає зростати інтерес до альтернативної енергетики. Це є відносно нова галузь для інвестування, але враховуючи темпи розвитку енергетичного ринку та потенціал природних ресурсів може приносити хороший дохід.

Інвестиційна діяльність – це вкладання засобів, що мають грошову оцінку в ідеї та проекти з метою одержання прибутку, або досягнення позитивного ефекту. Дослідження, що базувалися на показниках макроекономіки та стану енергетичного ринку показали, що найбільш привабливою для інвестицій у відновлювальну енергетику є економіка США, Німеччина при цьому займає третє місце. Проте, під натиском енергетиків канцлер країни буде змушений переглянути умови надання субсидій для сектору «зеленої» енергетики [1].

До 2014 року бізнес в Україні з терміном окупності 5-7 років майже не зацікавлював інвесторів. На даний момент стало зрозумілим, що кожен має можливість поставити на власній землі сонячні панелі та встановити вітряки, тим самим повністю, або частково забезпечити себе електроенергією та стати незалежним від централізованих енергомереж. А при наявності надлишкової електроенергії її можливо продавати в мережу по «зеленому» тарифу, отримуючи при цьому чудовий прибуток. Варто також зазначити, що розмір встановлено в Україні тарифу є одним з найвищих у світі.

Увагу інвесторів до альтернативних джерел енергії також привертає те, що питання енергоефективності та енергонезалежності вийшли на перший план, і в найближчий час є чудовою перспективою для малої енергетики країни.

Перспективним напрямком для інвестування є встановлення біогазових установок для приватних підприємств. Дані установки здатні генерувати газ з різноманітної органічної сировини. При цьому підприємство зможе повністю задовольнити свої електричні та теплові потреби, а при надлишку власної електроенергії її можна продавати в мережу по «зеленому» тарифу. Термін окупності таких установок, як правило становить 7-10 років.

На ринок сонячної енергії попасти не складно. Ціна проекту в сегменті сонячної енергії нижча ніж у вітроенергетиці. Виконати будівництво СЕС набагато простіше, при цьому не обов'язково проводити складну геологічну та кліматичну експертизу.

На даний момент спостерігається стабільне зниження цін на технології для генерування електроенергії з відновлювальних джерел енергії. З кожним роком капітальні затрати на будівництво одиначної потужності активно скорочуються, тим самим стаючи доступними для все ширшого кола інвесторів. Ціна проекту потужністю 1МВт в Україні становить 0,75-1,05 млн євро, але використання дешевого обладнання дозволяє суттєво зменшити ціну інвестиції.

Для приватних СЕС встановленою потужністю до 30 кВт «зелений» тариф закріплений на державному рівні та становить 18 євроцентів за 1 кВт проданої енергії в мережу. Для наземних промислових станцій становить 15 євроцентів/кВт/год, а для сонячних станцій, які знаходяться на дахах – 16,3 євроцентів/кВт/год. СЕС потужністю 30 кВт може приносити прибуток на суму 6500 у.о. і окупить себе протягом 4-х років [2].

Для сьогоденного підприємництва та бізнесу, використання сонячних електростанцій під «зелений» тариф, є чудовим рішенням та вигідною інвестицією для підприємців, що мають великі не задіяні площі. На даний момент, це один з найбільш вигідних варіантів інвестицій, а також спосіб допомогти своїй державі створити потужний енергетичний ринок, та наблизити її на крок до енергетичної незалежності.

Перелік посилань:

1. «Зелёная энергетика» привлекает инвесторов доходами // Forex investor URL: <https://forex-investor.net/zelenaya-energetika-privlekaet-investorov-dokhodami.html>
2. Сетевые солнечные электростанции под «зелёный тариф» // Solarled URL: <http://saen.com.ua/zeljonyj-tarif.html>

ПРИЧИНИ, МЕТОДИ ТА НАСЛІДКИ ВІДТОКУ ІНВЕСТИЦІЙНОГО КАПІТАЛУ З УКРАЇНИ В ОФШОРНІ ЗОНИ

*Л.О. Меренкова, канд. екон. наук, доцент
Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця*

У теперішній час в Україні продовжує існувати гостра проблема відтоку вітчизняного інвестиційного капіталу в офшорні зони. Наша країна має низьку інвестиційну привабливість завдяки недосконалому законодавству у сфері фінансів, яке швидко змінюється, високої економічної та політичної нестабільності, несприятливому податковому клімату. Ситуацію погіршує високий рівень тінізації економіки та корупції. Тому інвестори розміщують капітал в інших країнах, віддаючи перевагу офшорним зонам. За таких обставин особливої актуальності набувають питання повернення капіталу з офшорних зон в Україну для створення умов розвитку національного виробництва та поживлення фінансового ринку.

Термін «офшор» («офшорна зона»), як правило, означає країну (залежну юрисдикцію), законодавство якої дозволяє або взагалі не сплачувати податки, або сплачувати їх за зниженою ставкою. [1, с. 317]

Можна виокремити наступні чинники відтоку інвестиційного капіталу з України в офшорні зони: існування перманентної загрози девальвації національної валюти, що призводить до фінансових втрат при примусовій продажі валютної виручки підприємством-експортером за офіційним курсом НБУ, що нижче, чім ринковий курс, та утриманні грошових коштів в національній валюті; нестабільне податкове законодавство; тривалий воєнний конфлікт на Сході України, що призвів до руйнування господарських зав'язків, закритті багатьох підприємств та створює додаткові ризики щодо ведення підприємницької діяльності.

Причинами використання офшорних зон вітчизняними підприємствами є: перш за все економія фінансових ресурсів на сплату податків особливо стосовно податку на прибуток, який стягується за нижчою ставкою або взагалі відсутній; висока фінансова секретність, зокрема жорсткі правила захисту банківської таємниці в офшорній зоні, яка не розкривається навіть при порушенні законодавства країни, де зареєстроване або функціонує підприємство; легкість доступу до зарубіжної банківської системи, що надає можливість відкривати валютні рахунки в надійних банках стабільної країни; швидкий процес реєстрації підприємства, нескладне управління і адміністрування виробничо-господарської діяльності.

Для виведення капіталів в офшорні зони використовуються наступні методи: прямі методи, коли капітал вивозиться у явному вигляді (неповернення валютної виручки від експорту товару, не ввезення імпортного товару після здійснення попередньої оплати, втрата капіталу у зв'язку з удаваним неефективним використанням майнових цінностей за межами країни та ін); непрямі методи відпливу капіталу, які більш складні, а тому й більш небезпечні, оскільки при застосуванні їх досягається не лише ефект переміщення капіталу, а й виведення його з-під оподаткування (у цьому випадку реально здобуті в Україні кошти легально працюють після оподаткування на бюджети інших країн). Але найчастіше застосовується механізм передачі доходу в країну з більш низьким рівнем оподаткування шляхом виставлення рахунків за фіктивні операції, роялті, використання трансфертного ціноутворення і тому подібне. [1, с. 327]

Підприємства, що використовують у своїй діяльності офшорні схеми, мають враховувати і ризики, що виникають в результаті використання податкових сховищ. Серед таких, найбільш значущими для бізнесу, тобто такими, що привертають додаткову увагу органів державного регулювання (правоохоронних та податкових зокрема) є: корупційний (використання офшорів для платежів за прийняття рішень); податковий (незаконна мінімізація податкового навантаження); митний (порушення валютного законодавства); репутаційний (кінцеві бенефіціари і реальні директори мають негативну репутаційну історію); легалізація злочинних доходів. [2, с. 70]